

1. apríla 2023

Meditačný obsah č. 184

Minulou meditáciou sa malo objasniť, že zlepšenie sveta, o ktoré sa tak veľa ľudí usiluje, nie je a nikdy nemôže byť možné, kým je vlastný potenciál väzieb človeka ukotvený v nevedomých emóciách a povrchných činoch. Závislosti môžu byť výraznejšie alebo relatívne nevýznamné. Avšak realita človeka je podvedome riadená jeho karmou, to znamená, je vedený predchádzajúcim životom. Jediniec musí najskôr vyvinúť oslobodzujúce a vyžarujúce pôsobenie, aby mohol dospieť ku skutočne presvedčivej iniciatíve v konaní. Zlepšenie sveta bez toho, aby sa dôkladne očistil jeho poviazaný vnútorný život, je nemožné a ak niekto verí, že to dokáže, pretože na základe nejakých vonkajších duchovných slovných formulácii alebo skupinovým vzdelávaním sa priraďuje k dobrým, tak to poukazuje na márnú domýšľavosť.

Bhagavadgíta je veľmi náročná písomnosť z východnej filozofie Védanta. Pre dnešok je vyslovene platná. Tým, že čo najpresnejšie opísala človeka v podobe Ardžunu, ktorý stojí na prahu duchovného sveta, pomerne zreteľne zachytáva fenomény súčasnej doby. Väčšina ľudí sa už nemôže vrátiť späť, musia urobiť minimálne nasledovný krok k ďalšiemu duševnému a duchovnému rozvoju.

Posledné týždne pri kontakte s meditáciou znova celkom jasne ukázali, že slovo „duchovno“ je bohužiaľ chápané príliš svojvoľne a predovšetkým príliš povrchné. V zásade by sa spiritualita nemala zamieňať s tým, že sa jednotlivec ponorí do zážitku bez vlastnej aktivity alebo prijíma zvláštnu, povznášajúcu energiu zvonku. Ak človek študuje úvodné kapitoly Bhagavadgíty, všimne si, že Ardžuna dospel do určitého konečného bodu svojho života a teraz sa musí učiť svoju doterajšiu existenciu chápať vychádzajúc z úplne novej a pre neho ešte neznámej reality. Je na prahu, ktorý nevyjadruje nič iné, len to, že jeho doterajší život a jeho názory sú nedostatočné a teraz musí nadobudnúť lepšie, vhodnejšie vnemy, ktoré zodpovedajú duchovnej realite.

Stav zúfalstva sa zmocňuje človeka, keď si uvedomí, že jeho predchádzajúce vnímanie už nie je dostatočné, avšak ešte nie je na takom stupni suverenity, na ktorom sa môže spoľahnúť na najbližšiu vyššiu a vhodnejšiu realitu.

Len si celkom živo predstavme tento stav v jeho menších, či stredných formách, v ktorom sa človek nezriedka nachádza. Žiadna spiritualita totiž nemôže nastať bez odpútania sa od predchádzajúcich vnímaní a pocitov. Je to prvý predpoklad spirituality, aby sa rozlišovalo medzi doteraz žitým pominuteľným životom a rastúcim vedomím, ktoré predstavuje pravdivejšiu a trvalejšiu hodnotu. Z reality pviazanej existencie nemôže jedinec len tak jednoducho prejsť do žitia v nespútanej a voľnejšej forme, ktorú možno nazvať duchovne platnou.¹ Úspešná meditácia vždy postupuje cez stav skúsenosti spomenutý vyššie. Nové, nenarodené sa stretáva so starým, neužitočným. Predstavte si teda túto vetu, ako je formulovaná vyššie, živú v skutočnosti.

¹ V tomto zmysle by sme nemali brať slovo spiritualita príliš banálne. Frázy ako „Ponorte sa do svojho srdca prostredníctvom duchovného spevu“ alebo „Žite svoje vlastné bytie tak, aby ste sa cítili úplne sami sebou“... nepredstavujú žiadne vnímanie sveta pripútanosti na jednej strane a voľnej dimenzie rodiaceho sa ducha na strane druhej. Sú bohužiaľ akýmsi opojením.

[meditácia č. 183](#) < späť [zoznam meditačných obsahov](#) vpred > [meditácia č. 185](#)